

Dnes však žádná z těchto bezpečnostních opatření nepřijme. Nedokáže-li účinkující uniknout během čtyř minut, zemře.

Začneme již za okamžik, ale nejprve dovolte několik rad:

Nikdy nezapomeňte, že při vstupu na naše představení opouštíte realitu.

Věci, o nichž jste absolutně přesvědčeni, že je vidíte, vůbec nemusí existovat. A věci, které podle vás musí být iluzí, se mohou ukázat jako krutá Boží pravda.

Z vašeho společníka se na našem představení může vyklubat úplně cizí osoba. A žena či muž v publiku, které vůbec nepoznáte, vás můžou velmi dobře znát.

To, co se zdá bezpečné, může být vražedné. A nebezpečí, vůči nimž se obrníte, nemusí být ničím více než vějíčkami, které vás vlákají do ještě většího rizika.

Čemu můžete při našem představení věřit? Na koho se můžete spolehnout?

Inu, ctěné publikum, odpověď zní, že byste neměli věřit vůbec ničemu.

A nespolehat na nikoho. Vůbec na nikoho.

Ale teď se už zvedá opona, světla pohasínají, hudba utichá a zbývá jen vznešený zvuk srdcí bijících v napjatém očekávání.

Naše představení začíná...

Budova vypadala, jako by již zažila hezkou rádku duchů.

Gotická, ukoptěná, potemnělá. Vtěsnaná mezi dva věžáky na Upper West Side, opatřená vyhlídkovou plošinou na střeše, posetá okny se zavřenými okenicemi. Pocházela z viktoriánské éry – v jedné době sloužila jako internát a později jako léčebna, kde vedli své vyhaslé životy psychicky narušení odsouzenci.

Manhattanská Škola hudby a performančního umění mohla hostit desítky duchů.

Žádný z nich se však nenacházel v tak bezprostřední blízkosti jako ten, který se možná právě nyní vznášel nad teplým

tělem mladé ženy ležící čelem k zemi v potemnělém vestibulu před malým koncertním sálem. Oči měla žena nehybné a vytržštěné, byť dosud ne skelné, a krev na její tváři zatím nestačila zhnědnout.

Avšak přestože měla jinak bílou kůži, její obličej byl švestkově modrý od škrtivě napjatého provazu, který spojoval její krk s kotníky.

Kolem ženy pak ležel rozházený notový papír, pouzdro od flétny a rozlitý velký kelímek ze Starbucks. Její džinsy a zelená košile byly potřísněny od kávy a tmavé kávové loužičky se leskly i na mramorové podlaze opodál.

Přítomen byl rovněž muž, který ženu vraždil; skláněl se nad ní a pečlivě si ji prohlížel. Dával si načas a necítil sebemenší potřebu chvátat. Bylo časně sobotní ráno, a jak si muž ověřil, o víkendech ve škole žádná výuka neprobíhala. Studenti sice využívali cvičebny, ale ty se nacházely v jiném křídle budovy. Muž se k ženě sklonil ještě o něco blíže, přimhouřil oči a čekal, zda ucítí z jejího těla stoupat nějakou životní sílu či ducha. Neucítil.

Napřímil se a přemýšlel, co dalšího by mohl provést znehybnělému tělu před sebou.

„Víte jistě, že to byl vrískot?“

„Jo... teda ne,“ odpověděl pracovník ostrahy. „Možná ne vrískot, jestli mi rozumíte. Spíš křik. Rozrušený. Trval jen asi vteřinu nebo dvě. A potom přestal.“

Diane Franciscovichová, pochůzkářka z 20. okrsku, pokračovala v dotazování: „Slyšel ještě někdo něco?“

Ztěžka dýchající robustní strážník pohlédl na vysokou tmavovlasou policistku, zavrtěl hlavou, rozevřel obrovské tmavé dlaně a utřel si je do modrých kalhot.

„Mám zavolat pro posily?“ zeptala se Nancy Ausoniová, druhá pochůzkářka, rovněž začátečnice, jen o něco menší a světlovlasější než její kolegyně.